Muzică în întâmpinarea sărbătorii pascale

(Grigore Constantinescu – 13 aprilie 2008)

Așa cum zugravul de icoane lasă penelul său să caute Chipul credinței, cântătorul închipuie smerit sunetul cel mai aproape de îngeri din Glasul rugăciunii. Emil Cioran spusese cândva: **„Nimeni nu cântă paradisul fiindcă nu-l are, ci fiindcă nu vrea să-l piardă.”**

Corala bărbătească ortodoxă „Te Deum Laudamus” își aniversează cei optsprezece ani de existență lansând, ieri seara, la Catedrala Sfântul Elefterie, cel de a cincilea disc compact. Sub conducerea dirijorului Dan Mihai Goia, în preajma sărbătorilor pascale, prezentarea acestei noi realizări a fost și prilejul unui impresionant concert cu framente din repetoriul înregistrat în studiourile Radiodifuziunii române (maestru de sunet Alexandru Pârlea). Vocile de aleasă valoare ale membrilor formației, alcătuite din preoți, diaconi, studenți la Teologie și Universitatea Națională de Muzică, răsună emoționant, închipuind sub bolțile catedralei reverberațiile rugăciunilor ce au luminat, de veacuri, neamul românilor. Sunt deosebiri între cântări? Firește! Chiar muzica prezentată acum de membrii coralei **„Te Deum Laudamus”** o dovedește cu prisosință, căci meșteșugul, stilul, însăși limba în care se rostesc rugile cunosc asemenea alcătuiri diferite. Ideea compunerii acestui disc ne călăuzeşte prin opere muzicale pline de har, dăruite de creatorii noștri de-a lungul timpului, demonstrând vigoarea acestei trainice tradiții creştine. Descoperim astfel pagini de muzică datorate artiștilor aflători în cronică – Gavriil Muzicescu, D.G. Kiriac, Gh. Cucu sunt nume de relevanță printre aceștia. Nu mai puțin impresionante sunt fragmentele oglindind momente liturgice în rugăciunea românească, cum sunt „Fericirile” (Dragoş Alexandrescu), „Ca pre împăratul” (Sabin Drăgoi), „Rugăciunea împărătească Tatăl nostru” (I. D. Chirescu), urmate de pagini contemporane, doveditoare de continuitate sub semnătura lui C. Ștefan, G. Stratulat, Felicia Donceanu, Radu Zamfirescu, Șt. Andronic.

În lumea aceasta a seninului credinței, periplul muzical oferit de corală se încheie amintind unele dintre cele mai minunate colinde, legând Crăciunul de sărbătorile pascale. Asemenea muzici urcă până la hotarul Ideii, până la semnul de interiorizare a Gândului ce se îndreaptă spre înaltul sufletului. Acolo, în taina fiecăruia dintre noi, se întrupează prin muzică miracolul unității de Credință, în care fiecare dintre noi este singur și laolaltă cu toți semenii săi de pe fața Terrei. „Te Deum Laudamus” ne-a convins încă o dată. Astfel se luminează clipa de simțire, iar ceea ce ascultăm cuprins în frumusețea acestui disc are menirea de a dovedi că **„A Fi”** este prima regulă a cântărilor de har izvorâte din **„A Crede”.**